

Chương 4

Thầy chủ nhiệm biết chuyện Lam làm loạn nhưng phớt lờ. Thầy bắt đầu thấy thích Lam_ cô học trò ngang ngạnh của mình. Ở lam thầy phát hiện ra một tài năng thô, chưa được gọt dũa. Một khối ngọc hãy còn mộc mạc nguyên thủy lắm. Thầy sẽ là người mài ngọc, thầy muốn chính thầy sẽ tạo nên một thiện tài khác. Mọi chuyện của Lam thầy bỏ qua hết, mà nếu cố moi móc cũng chẳng được gì. lam ngang bướng và cứng đầu lắm ! Hình như dưới đôi mắt thơ ngây ấy không ai là đáng sợ cả.

Bình tuy vẫn tức nhưng chỉ dám tức ngầm. bài học hôm xưa vẫn còn in đậm trong tâm trí. Cậu thở dài, chán nản. Có lẽ cậu cũng là một thằng hèn !

Bình ngó ra sân, thấy Lam đang đi, về mặt đêm chiều. Cậu nheo mắt. Mỗi khi con nhỏ đêm chiều trông nó hiền hiền! Bình quay phắt đi vì một ý nghĩ vô lý xẹt qua đầu. Đến khi cậu quay ra thì Lam đang giằng co với Quyền. Chỉ một lúc Quyền gật đầu và Lam cười rạng rỡ. Nụ cười thật đẹp! Sao nó có vẻ vui thế nhỉ? Bình đâu biết Quyền đang xuống nước làm lành sau một tuần không gặp Lam. Quyền nhận ra rằng mình rất cần Lam. Xa Lam, mọi thứ trở nên tẻ nhạt, chán ngắt. Những thú vui khi xưa cũng trở nên kinh khủng. Quyền quyết định học để có Lam bên cạnh. Chỉ cần nghe tiếng nói, tiếng cười của Lam cũng là hạnh phúc lắm rồi

Xuyên đón Lam ở cửa lớp, gương mặt dầu dàu. Lam ngạc nhiên:
-Sao thế?

Xuyên lắc nhẹ đầu:

Ta ra ngoài nói chuyện chút đi.

- Ủ! – Lam bình thản gật đầu.

Xuyên nhìn thẳng vào mắt Lam đi vào chủ đề câu

chuyện: - Cậu và anh Phương chơi với nhau à?

Lam thờ ơ:

- Phương nào ?

- Việt Phương 12 Toán ấy.

Lam bật cười đập tay vào lan can:

- Anh ta á? tớ làm gì được cái diễm phúc ấy! Trường này có bao nhiêu cô nàng “đổ” anh ta. Nhưng không phải là tớ!

Xuyên thờ người ra. Giọng Lam như kim châm:

- Sao cả Xuyên cũng bị anh ta hớp hồn à? Tưởng là Quân và Xuyên chứ....

- Tớ và Quân chỉ là bạn thân từ bé, chẳng có gì

cả! Lam gật gù vẻ hiểu biết:

- Nhưng hình như tớ thấy Quân không coi cậu là bạn thân đâu

- Cậu đừng đoán mò! Xuyên bực dọc:

Lam nghiệm giọng:

- Vậy cậu đừng tưởng tượng tớ và anh nào đấy nhé! tớ không thích thế đâu. và lại tớ đang chơi với Quyền. Chào!

Lam bỏ vào lớp, Xuyên tục người lên lan can, mắt hướng ra sân trường. Trong lòng cô bỗng tách bực dọc khi thấy Yên và Phương vui vẻ đi bên nhau. cô tự hỏi mình tại sao lại ngốc nghếch! Con người vui vẻ trong cô trước đây đã biến đi đâu mất. Cô đã thay đổi nhiều lắm, cố gắng học để được nổi trội, cầu mong người ta để ý. Nhưng cô vẫn không vượt qua được Quân, bây giờ Lam xuất hiện.... Cô tưởng như có một bóng đen đè nặng tim mình.

- Xuyên sao thế?- Quân ân cần hỏi.

Xuyên ngẩng đầu, cô hơi bối rối trước sự quan tâm của

Quân. Quân cười khế:

- Xuyên dạo này lạ lắm cứ hay buồn! Có ai làm Xuyên buồn à?

Xuyên lắc đầu, không nói. Cô thừa hiểu lời của lam là đúng, nhưng cô lại không thể chấp nhận. Hình như sự than thiết quá biến con người ta thấy khó mà “rung động”!

Quân thở dài:

- Xuyên giấu Quân làm gì? Chơi với nhau bao năm chẳng lẽ Quân không hiểu tính Xuyên? Quân biết lúc nào Xuyên vui, lúc nào Xuyên buồn. Chắc gần đây có chuyện gì đó khiến Xuyên khó chịu! Xuyên tươi cười:

- Làm gì có, Quân chỉ đoán mò.

Quân dung tay điểm vào trán Xuyên, lắc nhẹ đầu:

- Xuyên giấu được ai. Gương mặt Xuyên biểu lộ hết tâm

trạng, chứ không như Lam.....

- Đúng! Lam khó hiểu, khó gần.... Mình nghĩ.....

- Không được lãnh chuyện khác. Nếu Xuyên không muốn nói thì thôi, nhưng Xuyên cứ yên tâm, mãi mãi Quân ở bên cạnh Xuyên để chờ nghe Xuyên nói! Ta vào lớp đi.

Quân dắt Xuyên vào. Cả hai im lặng. Lam nhếch môi cười nhạt. Đời là thế! Toàn là những kẻ chạy theo những cái bóng một cách vô vọng. Đến khi một nhòai thì không còn đủ sức mà chữa những hậu quả để ở phía sau. Lam tự hỏi: “Lam có phải là hậu quả đó không? Lam là kẻ thừa ở trên đời này ư? Cô ao ước mình bình thường như bao người. Có cha mẹ để yêu thương. Tình yêu của bà dành cho cô hiện giờ không thể bù đắp nỗi đau âm ỉ trong lòng!

Việt Phương lững thững đi vào phòng hiệu phó. Thầy giáo phục trách đoàn ngồi chễm chệ ở băng ghế salon. Phương cất giọng chào. Thầy phẩy tay, chỉ chỗ đối diện cho anh ngồi. Sau đó thầy mới nói:

- Thầy muốn nhờ em chút việc được không?

- Dạ!- Phương gật đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn.

- Thế này, dạo này thầy biết em bận, cả Y6en nữa.... Nhưng trường ta không thể tham gia văn nghệ chào mừng ngày hội cử tri của tỉnh....

- Em không hiểu?

Thầy vò đầu, khổ sở:

- Em và Yên đều là những cây văn nghệ giỏi...Tiếc là hông thể tha gia.

Thầy đã chỉ thị cho Lam lớp 10 Toán nhưng em ấy từ chối.

Phương gật gù có vẻ hiểu. Lam thì chẳng bao giờ làm những việc mình không thích cả.

- Vậy thầy nhờ em khuyên Lam chứ gì?- Phương lắc đầu- Em không làm được đâu!

Thầy phụ trách thuyết phục một hồi, Phương mới miễn cưỡng đồng ý. Anh ra khỏi phòng, đầu óc quay cuồng những đối sách để “đối phó” với Lam. Riêng chuyện anh muốn làm quen với cô còn khó chứ chẳng nói là nhờ làm việc này việc kia. Nhưng anh không thể đầu hàng được! phải mau mau tìm cách.

Thế là chiều hôm ấy, Phương đi lần nhà Lam. Anh thấy việc vào nhà nghe “mắng” còn dễ chịu hơn ở trong trường hay ở quán nước. Lam là con người chẳng biết nể ai!

Tìm nhà Lam thật khó. Nếu nhà cứ liên quán thì còn dễ.... Có cả bà của Lam như là có một tấm khiên đỡ bảo tấp. Phương hỏi một anh con trai đang đứng ở cửa nhìn lơ đãng. Anh ta cau mày khi nghe Phương hỏi về Lam.

Phương xuống giọng:

- Em và Lam là hai người cùng hoạt động đoàn Em thấy mấy ngày nay Lam không đến hoạt động, cho nên.....

Anh chàng vẫn chưa tin, hỏi dồn:

- Thật chứ? Cậu mà nói láo thì sao? lam không dễ...

- Em nói thật!- Phương cắt ngang vẻ vội vã.

Anh ta gật đầu:

- Vậy cậu theo tôi!

Phương hơi băn khoăn về thái độ của chàng trai. Người thành phố thường ko có thói quen “để ý” nhau. Anh chàng này lại có vẻ lo lắng cho Lam một cách thái quá!

Dừng trước một căn nhà ngói nhỏ nhắn, có giàn hoa tigon hồng, chàng trai nhìn đồng hồ rồi nói:

- Giờ này, bà Lam ở cửa hàng. Lam nghe nhạc hoặc học bài. Lam không thích quấy rối. Cậu vào đi, không cần gõ cửa.

- Còn anh?- Phương tỏ vẻ quan tâm.

Anh chàng gái đầu, bối rối:

- Lam đang giận tôi, nên không được vào. Cậu vào đi, tôi về.

Nhìn anh chàng đi khuất, Phương mới đi vào. Phòng khách gọn gang với bộ bàn ghế bằng mây đã cũ, chiếc tủ nhỏ cũng cũ, trên đó là bàn thờ. Phương nhận thấy có hai bức ảnh phóng to, một người phụ nữ đẹp và trẻ, bên cạnh người đàn ông gương mặt đầy cương nghị. Phương hơi chạnh lòng cho số phận hẩm hiu của Lam. Anh đưa mắt tìm kiếm, không thấy có Lam. Định lên tiếng gọi thì anh giật mình bởi tiếng quát:

- Ai cho anh vào đây?

Lam đứng ở cửa buồng, mắt long lên tức giận. Phương cười hòa:

- Một anh chỉ cho anh biết. Anh ta còn nói cứ vào vì.....

- Thôi anh ra ngay cho, ở đây không tiếp khác lạ.

Phương cứng đầu:

- Anh có quen biết em, sao gọi là lạ? Vớ lại, anh đến theo sự yêu cầu của thầy phụ trách.

Lam lừ mắt:

- Mặc kệ! ra khỏi nhà tôi đi!

Phương nghiêng đầu:

- Chủ không mời thì khách tự ngồi. Lam kho quá đó, anh chỉ muốn nói chuyện chút ít thôi....

Lam bực lắm, chưa bao giờ cô gặp một tên chai lì vậy! đồ đáng ghét. Ai chứ Lam này không chịu thua cái mồm mép dẻo quẹo kia đâu.

Phương cất giọng trầm:

- Em không phải căng thẳng để đối phó anh.

- Hừ! ai căng thẳng?- lam bấu mồm- có chuyện gì anh nói nhanh lên, tôi không rảnh.

Phương cười nhẹ, Cái giọng êm ái thế mà toàn nói những câu đanh đá, Lam không biết nhường nhịn là gì.

- Thầy phụ trách mong em nhận lời....

lam lắc đầu:

- Không! tôi không có thời gian. Hát với hò tùy lúc. Con người cần biết rõ khả năng của mình làm đến đâu. Tôi không quen hát

trước quan chức.

Phương nhú mày, rồi anh hỏi đột ngột:

- Em kết bạn với anh nhé?

Lam sửng ngời. Cái cách kết bạn lạ kì quá!

Phương tỏ ra chân thành:

- Chỉ là kết bạn bình thường thôi. Anh thấy em rất thú vị và có vẻ hợp tính anh. ta làm bạn nhé?

- Khoan! Anh làm vậy có ý gì?- Lam vẫn chưa hết ngạc nhiên.

- Chẳng có ý gì cả!- Phương lắc đầu. Đối với anh những gì anh thích đều làm cho bằng được....

- Kể cả chuyện này?- lam hót ngangm rồi nhếch môi- Anh coi thường tôi quá! Tôi đâu phải hạng móc meo không người để ý.

Đừng thực hiện sự thương hại trên số phận của tôi.

Phương lặng thinh nhìn Lam. Anh không buồn giải thích những gì cô nghĩ lệch lạc về anh. Chỉ cần Lam nhìn vào mắt anh sẽ rõ mọi điều. Lam luôn là viên ngọc xanh quý giá trong lòng anh. Ngay ngày anh nâng niu bao bọc, sợ nó rơi vỡ....

Tiếng Lam lạnh lung:

- Tôi không tốt đẹp gì đâu. Sợ anh lại xấu hổ thôi!

- Nếu anh không xấu hổ? Nếu anh luôn coi việc kết bạn với em là một niềm vui, niềm hạnh phúc? em sẽ đồng ý đúng không?

Lam đứng lên, thở nhẹ. Trong lòng cô nghĩ gì, chỉ có cô biết... Phương còn ngây thơ và cả tin lắm. Một người như Lam mà dính vào thì coi như chẳng còn gì.... Lam đã nể anh mà “buông thả”.... nào ngờ.....

Phương chờ đợi ở lam một cái gật đầu đồng ý. Anh còn nhớ rõ lắm đôi mắt ngây thơ và nụ cười đẹp như mộng của cô đầu năm học. Nhớ cả giọng mềm mại nhưng lời lẽ gai góc... Nhớ sự lạnh lùng trên gương mặt xinh đẹp.... Nhớ tất cả và yêu mến tất cả.... Lam của ngày xưa, Lam bây giờ và Lam của mai sau.... Anh sẽ yêu và suốt đời chỉ có một mình cô! (tự tin gớm)

Lam đợi cho không gian căng thẳng đến đỉnh điểm, mới cất giọng ôn tồn:

- Nếu anh muốn, tôi sẽ đồng ý.... Thực tình anh nên tránh xa tôi!

Phương vui mừng thiếu nước nhảy cẫng lên. Anh nói bằng giọng hân hoan, đôi mắt long lanh sang:

- Sao phải tránh xa Lam? Được kết bạn với Lam thì thật vui

lắm. Lam mỉm cười:

- Đã là bạn thì anh không nên ép Lam tham gia văn nghệ. thầy phụ trách có vẻ nể anh!

Phương tiu nghỉu. Rõ ràng Lam rất “khôn” khi chọn đúng thời điểm để nêu vấn đề. Phương ko thể từ chối ngay khi mà anh tha thiết xin được kết bạn....

Lam cười cợt, Cô mời anh ngồi uống nước và nói chuyện tầm phào vài câu. Phương về rồi, Lam vẫn đứng ngoài cửa, nhìn theo. Cô buồn! có gì đó hối hận day dứt trong lòng. Chưa bao giờ Lam kết bạn trong tâm trạng này. Đối với các tình bạn kia, Lam chủ động

làm người đùa giỡn, chủ động làm kẻ phản bội.... Còn tình bạn này thì sao? Liệu Lam có còn chủ động được không?

Lam lật đi lật lại trang sách, nhíu mày vì vấn đề no đưa ra quá phức tạp. Cô chột mún đi đâu đó để được thanh thản hơn. Lam gục mặt xuống bàn nghĩ ngợi. Cô chẳng có đường nào để đi, nơi nào để đến cả. Bạn bè ư? Tất cả là những kẻ mà cô ghét bỏ-
Những

tên con trai si tình có mới nới cũ. Không có lấy một người bạn gái để tâm tình! Bà ngoại ko biết những mối quan hệ nhằng nhẵng của đứa cháu ở bên ngoài. Bà cứ tin rằng Lam ngoan ngoãn ngây thơ lắm. nhưng đôi bàn tay xinh đẹp kia đang điều khiển nhiều mối quan hệ. Đúng, Lam là người chủ động, lam có thể bỏ người này, theo người kia khi thích. Lam chột bật cười khi lũ con trai đã lún sâu vào chuyện tình cảm, chúng cũng sướng sướng, cũng tội nghiệp lắm. Không bao giờ cô động lòng đâu! vì cô có yêu thương gì chúng. Chỉ là một trò chơi thôi! (hơi bị quá đáng nha cô bạn)

Lam lại mún khóc, giá mẹ đừng sinh ra cô để cô như thế này, Hoặc giá mẹ đừng đi đâu cả, chỉ ở bên cô thì chắc chắn cô sẽ thực sự là một viên ngọc tuyệt bích (?). Lam đang tự nhuộm đen mình, tự giết hồn mình

Thời gian ư? nó không là gì với vết thương long rất dài, rất sâu của một đứa trẻ như Lam. Cái vết thương cướp đi niềm tin vào cuộc sống, nụ cười thật sự của Lam. không có một sự cứu rỗi nào cả, vết thương cứ loang ra, đau đớn..... Lam ơi, nếu mày tự chữa cho mình

thì mày sẽ sống. Trái tim mày sẽ ko chết... ai sẽ cứu mày bây giờ? Lam ơi, đừng tự trả thù đời, trả thù mình nữa... Không! Chẳng còn gì có thể chặn được bước trượt dốc của mày nữa. Hết rồi! Hết thật rồi!

Kỳ thi học sinh giỏi tỉnh kết thúc, lớp 10 Toán thu hoạch bội thu. Có đến 3 giải nhất. Thầy giáo rất vui mừng với thành tích đó. Lam bình thản đón nhận kết quả như một điều tất nhiên. Cô biết mình cần chiến thắng, càng nhiều càng tốt, trên mọi phương diện. Sắp kết thúc năm học, cả lớp đã công nhận Lam là đối thủ đáng gờm. Có gì đâu, cô chỉ biết cách giấu mình và tìm thời điểm bùng dậy thôi. Sự bùng sáng ***i lòà!

Một tấm thiệp chúc mừng gởi tới, Lam cũng thản nhiên đón nhận. Cô đã nhận rất nhiều hoa và quà chúc mừng rồi. Lam đưa mắt sang nhìn Xuyên thấy cô đang cười vui với Quân. Bỗng nhiên Lam thềm đến cháy lòng một tình bạn chân thật xuất phát từ đáy lòng. Xuyên quả là người hạnh phúc khi có tất cả: gia đình, tình bạn, niềm vui sống, cuộc sống và sự thanh thản, vui tươi. Đó là cuộc sống bình thường của bao kiếp người mà sao với Lam lại là ước mơ cao sang!

Lam bò lên tầng thượng, ngồi lặng lẽ 1 mình. Đạo này Quyền tìm được niềm vui trong học tập nên ít đến đây ngồi. Lam mừng cho anh. Anh là người đầu tiên Lam giúp đỡ chứ ko đẩy ngã.....Phải chăng vì Quyền cũng đáng thương như cô? Quyền độc đoán nhưng là sự độc đoán dễ thương.....Còn anh ta thì lại độc đoán đến khó chịu.....Lam cao mày khi nghĩ đến Phương. Từ khi kết bạn đến giờ Lam ít khi gặp anh nhưng mỗi lần khi gặp Lam đều phải nhường làm chuyện gì đó. Mồm mép Phương lợi hại lắm! Ở anh toát ra sự tự tin, kiêu hãnh và có vẻ gì bất cần tất cả. Lam công nhận ở anh một tài năng hiếm có, có khi còn hơn cả cô. Cuộc thi nào anh cũng ngồi chiếm chệ ngồi đầu mặc dù Lam thấy anh vẫn lông bông lắm, cách học tài tử, vớ lo vô nghĩ của anh hợp với Lam.....Lam không thích cắm đầu vào sách, mệ ọc lắ! học ít nhưng tiếp thu nhiều mới là điều đáng nói. Lam thích thả hồn theo

dòng nhạc, cô hay dùng sáo để trao đổi với thiên nhiên. Cảm giác nhẹ nhàng sẽ lan tỏa vào lòng y như cô đã trút được gánh nặng với ai đó. Bây giờ Lam cảm thấy buồn. Vết thương kia lại âm ỉ đau. Lam cần một bàn tay dịu hiền vuốt ve nó. Lam không có mẹMà mẹ lại là người chữa sâu thêm vết thương.....Cô gục xuống đầu gối khóc nức nở. Bây giờ mới là nước mắt đau đớn, dần vật, khổ tâm. Sao Lam cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo thế? Lam sợ quá! cô như đang chơi vơi trong ốc đảo của mình. Cô thấy thèm biết bao hạnh phúc giản dị bình thường như bao đứa trẻ khác, có cha, có mẹ, có một mái ấm gia đình....Cô chán ghét tất cả, cô muốn buông xuôi, rũ bỏ tất cả. Cô ghét lắm những giả dối mà cô đang tạo ra, những khuấy đảo cô ban cho người khác....Lam thương mình quá.....

Lam chợt giật mình bởi tiếng động khẽ. CÔ ngẩng lên và bắt gặp cái nhìn thông cảm của Phương. Anh đang ngồi trước mặt cô, cười nhẹ:

- Cứ khóc đi cho vơi bớt nỗi buồn Lam ạ. Đừng cố chịu đựng một mình.

Cô lấy tay gạt nước mắt, quay đi tránh cái nhìn của

anh: - Em không sao!

Phương giữ tay cô lại, đặt vào đấy chiếc khăn mùi soa và khẽ bảo:

- Lau bằng cái này kéo đau mắt. Mắt em đỏ hết rồi. Lam vẫn vờ chiếc khăn, im lặng không nói. Phương ngồi cạnh cô thì thầm:

- Đó là những giọt nước mắt đẹp và trong suốt. Tuy có mặn đấy nhưng rồi nó sẽ đem đến sự ngọt ngào. Anh thấy nó cứ như hạt mưa đầu tiên rơi xuống một tảng đá bóng và đẹp..... Mà không!_ Phương dừng lại—Đó là nước mắt của đá!

Lam sững sờ, nước mắt của đá? Dòng nước mắt mà cô đã tự cho là cạn, nay lại tuông ra một cách hiem hoi. Đá đã rơi lệ ư?

Phương thở dài:

- Đã có nhiều lúc anh muốn khóc...Nhưng anh lại tự bảo anh là con trai cơ mà. Con trai thì không được khóc...Anh nhớ và thương mẹ. Mẹ anh mất khi anh 10 tuổi và từ đó, không có một người phụ nữ nào có thể bằng mẹ.....Đến khi bố anh lấy vợ mới. Anh đã phản đối và bỏ về đây với chú thím. Anh ghét bà ấy và buồn bố quá đi.....

Lam ngược nhìn anh rồi lẩm bầm một mình:

- “Dù sao thì anh còn có một người mẹ để tôn thờ, còn tôi thì không!”

Tiếng trống vào tiết học mới vang lên. Rồi một lúc, sân trường vắng dần. Lam thở hắt:

- Em trốn tiết!

- Anh cũng thế.

Nhìn cách Phương bình thản trả lời thế, Lam hơi ngạc nhiên. Phương cười cười:

- Ngồi với em cho vui! Nè, ăn kẹo béo đi!

Phương rút từ túi ra một thanh kẹo và đưa cho Lam. Cô im lặng đón lấy. Phương phẩy phẩy tay trước mặt:

- Anh rất thích kẹo béo nên thường hay mua sẵn.

- Anh là con trai cơ mà?

- Con trai thì đã sao? ---Phương hỏi vặn ---- Nếu cái gì mình thích thì cứ làm, mặc ai nghĩ ngợi gì. Anh không thích bị điều khiển.

Lam gật gù phụ họa:

- Em cũng thế! Ghét nhất những người ra lệnh cho mình! ----
Cô nheo mắt ----Và anh thì thích ra lệnh đấy!

Phương rùn vai:

- Anh ra lệnh kiểu khác chứ? Toàn những thứ em thích làm.
Lam vung tay toan thui cho anh một đấm thì Phương kêu lên:

- Em đấm đau lắm! Anh không muốn như Quân, nằm ở nhà cả buổi chỉ vì một cú đấm đau.

- Cái anh này! ---- Lam vùng vằng rồi bật cười.

Nhắc đến Quân lại nhớ đến Xuyên, Lam bỗng thấy buồn. Cô xùi mặt xuống, ủ rũ. Phương tinh ý, hỏi:

- Sao thế?

Lam ngắc ngứ:

- Em thấy chán chán sao ấy. Cuộc sống vô vị quá!

Phương lắc nhẹ đầu:

- Đây là em cho vậy thôi. Em cứ thử mở lòng ra đón nhận tất cả. Thử chấp nhận việc hòa đồng, đừng đứng ngoài nhìn vào Lam ạ!

Lam hơi so vai lại. Phương biết cô luôn cô đơn, luôn tự trách mình ra như thế? Phương không hề hỏi vì sao cô buồn.....Lam cảm ơn anh lắm...Lam sợ phải kể nỗi buồn đó...

Phương dò hỏi bằng thái độ thận trọng:

- Chúng ta đi chơi nhé? Anh biết một chỗ hay lắm, em có thể thư giãn được đấy!

Lam e ngại:

- Thế còn cặp sách?

Phương nhún vai:

- Còn tới 4 tiết nữa. Chốc quay lại lấy sau cũng được

mà. Lam gật đầu:

- Anh hay hứng lên thế à?

Phương đứng dậy và kéo cô lên, cười nhẹ:

- Bây giờ mới hứng!

Lam và Phương bước dọc hành lang, đi ra cổng chính với chiếc xe đạp của Phương. Phương tươi cười:

- Nào, xuất phát!

Phương chở Lam vòng ra cửa chính của công viên Bạch Đằng, Gửi xe xong, anh dắt cô vào một quán nhỏ, dựng trên bờ hồ. Chọn bàn gần cửa sổ, trông ra hồ, Phương mới gọi nước uống. Lam mở mắt đưa mắt nhìn ra xa. Hồ thật rộng. nếu đứng từ trường nhìn ra hồ nhỏ bé, thế mà giờ nó cứ như trải ra. Gió từ ngoài thổi vào mát rượi. Phương nheo mắt:

- Sao?

- Tuyệt quá! Không khí êm đềm, mát mẻ...Em thấy vui đi được bao nhiêu phiền muộn.

Phương gật đầu rồi trầm ngâm nhìn ra xa. Nhớ lại cách đây hai năm anh cùng với nỗi buồn nặng trĩu đã tìm đến đây... và không gian này đã khiến anh nhận ra mình thật nhỏ nhoi, nỗi buồn kia chẳng là gì. Buồn ư? Con người sống để vương tới niềm vui và
đập

tan nỗi buồn! Anh không thể buồn được nữa. Phải sống tự hào rằng mình đâu cần bố mà vẫn giỏi giang.....

Cô phục vụ đặt cốc nước cam trước mặt Lam, và cốc cà phê trước Phương. Lam nhận mặt:

- Anh thích uống cà phê à?

Phương vừa khuấy nước vừa cười:

- Tuy đáng một chút nhưng sau vị đắng là vị ngọt và hương thơm rất đặc trưng của nó. Cũng như cuộc sống ấy...nếu ta đã nếm trải cay đắng rồi thì sau này sẽ có hạnh phúc ngọt ngào. Đó là quy luật bù trừ của tự nhiên!

Lam cười cười:

- Anh cũng triết lí ghê nhỉ?

- Ủ! Anh thích trầm ngâm suy nghĩ và tự thưởng thức những ý nghĩ đó. Hay lắm! Lam này, anh muốn có nhiều thời gian đi chơi với em, được không?

Lam lắc đầu, trêu chọc:

-Không được, em có rồi như anh đâu.

Phương hướng đôi mắt buồn nhìn cô:

- Có khi, anh sẽ ít gặp em hơn....

Lam hút ống hút đánh chọt một cái, rồi bật cười. Phương nhú mày. Anh đang rất nghiêm túc. Lam thì không. Cố khuất cho đá đánh vào thành kê lách cách. Rồi đứng đĩnh đứng lên, đi về phía cửa sổ. Gió làm những sợi tóc mai của Lam bay nhẹ. Lam đưa tay giữ lại quay vài, nở nụ cười với Phương:

- Để em suy nghĩ lại đã! Bây giờ em muốn đi đâu đó. Chơi game đi!

- Ủ!

Cả hai chơi game mất hết 2 tiết học, rồi mới thùng thảng quay lại trường. Thủy thấy cô ở cửa lớp, hét lên:

- Lam, đi đâu vậy?

Lam nhún vai:

- Đi chơi! có ai hỏi tớ sao?

Xuyên tỏ vẻ khó chịu:

- Cậu bỏ lớp vô tổ chức vậy thì thật là

- Và nguyên nhân là do cậu!- Lam lạnh lùng buông gọn.

Xuyên hơi bất ngờ. Cô đưa mắt nhìn Lam như nhìn một cái gì đó lạ lẫm. Quân bực mình:

- Cậu làm vương làm tướng vừa thôi, Xuyên không có tội gì để cậu gây sự cả.

Lam cười nhạt, cất giọng mỉa mai:

- Lớp trưởng ơi! Cậu là một đứa con trai hết sức tốt bụng và chân thành, nhưng hãy xem người ta có cho là như vậy không đã. Hay là....

Lam liếc mắt nhìn cả hai rồi bật cười khanh khách. Cô đứng đĩnh đi về phía chỗ ngồi của mình, lấy cặp sách, rồi mới nói tiếp:

- Tôi đi cho khuất mắt mấy người!

- Không! ---Xuyên hét lên---lam không thể lạnh lùng thế. Bạn không thể tự tách mình ra tập thể lớp được. Hãy nghĩ lại đi Lam. Ai cũng mong cậu là một phần của lớp, vui vẻ hòa đồng.....

Lam không nói gì, cô đi thẳng ra cửa lớp. Ai cần thương hại chứ? Ai cần hòa đồng vui vẻ chứ? Một con người đã mất đi bản thân thì còn được những gì? Lam không thể cho nên cô không muốn nhận của bất kì ai!

- Lam ! Lam à!

Nghe tiếng gọi, Lam quay lại. Quyền đạp xe để kịp với Lam. Đạo này anh không đi xe máy nữa, vì không muốn bị chú ý. Lam cười với anh. Quyền hỏi:

- Em vui chứ? Chúc mừng em nhé?

Lam gật đầu, không nói. Quyền vui vẻ:

- Chiều nay đi thư viện với anh nhé?

-Sao?---Lam hững hờ hỏi lại.

Quyền không hề thấy phật lòng, anh nói với vẻ quyết

tâm: - Anh muốn đi du học!

- Hả?---- Lam tròn mắt

Quyền thở dài, nhìn sâu vào mắt Lam:

-Anh thấy sự nghi ngờ trong mắt em đúng không? Em cho rằng đối với anh việc đỗ đại học còn kho chứ gì?

Lam vội xua tay:

-Không, không phải!

-Anh không trách! Anh đã buông trôi cả đời lâu rồi mà. bây giờ anh đã tìm lại nguồn vui trong học tập chính là nhờ công em. Anh muốn đi du học bên Pháp. Ngành anh chọn là ngành hóa công nghiệp. Anh rủ em cùng đi học cho vui. Lâu rồi chúng mình không gần gũi....

Lam cười tươi, đối với vô, Quyền như một người anh tốt bụng. Anh là hiện thân của việc tốt đầu tiên Lam làm, và có lẽ là cuối cùng. Lam sẽ cố gắng giúp anh toại nguyện. Nhận cái gật đầu đồng ý của Lam, Quyền lấy làm vui sướng, anh cảm thấy đời vui hơn, có ý nghĩa hơn khi có Lam. Lam là vị cứu tinh của đời anh.

Phương và Yên chọn bàn gần cuối để học. Thực ra chỉ có Yên. Văn chương luôn là thế giới sáng tạo và bí ẩn, Yên yêu nó và không ngừng tìm kiếm. Và trong những buổi học thêm như thế này, có Phương bên cạnh trở thành quen thuộc đối với Yên. Phương

giúp cô tìm những đoạn văn hay rồi chép lại cẩn thận vào một quyển sổ. Chữ Phương rất đẹp và Yên yêu quý quyển sổ đó vô cùng. Cô thật may mắn khi là người bạn thân của anh.

Phương chọn một đoạn và chuẩn bị chép. Dù sao anh cũng muốn làm vui lòng Yên- một cô bạn dễ thương. Đối với Yên, Phương luôn cho đó là một tình bạn thuần khiết, không hề có một cảm giác như với Lam. Nhớ đến Lam, anh lại ước ao được gần cô nhiều hơn để được khám phá con người cô. Lam là một cô bé đa sắc cạnh, bí ẩn đến kỳ lạ ... Có lẽ, còn rất ít thời gian cho anh...

- Ta ngồi bàn cuối nhé? Gần cửa sổ cho thoáng!

- Ừ!

Phương sượng người. Giọng nói trong vút quen thuộc của Lam làm anh giật mình. Anh khẽ xoay người lại. Lam cúi húi cúi xuống phủi ghế, nên không thấy anh, Bên cạnh, Quyền đang hạ sách. Đợi Lam ngồi xuống, Quyền quay sang hỏi với giọng trầm ấm:

- Anh mượn cho em một cuốn Toán nhé?

Lam lắc nhẹ đầu:

- Không! Em sẽ xem chung với anh... Em phải học tập anh chứ!

- Em trêu anh hả? - Quyền xỉ nhẹ vào trán cô, rồi đi lấy sách. Lam cười nhẹ, giờ lấy cuốn sổ của Quyền ra. Đó là những cuốn sách sưu tập các loại cây cho tinh dầu thơm. Lam cúi xuống ngửi nhẹ. Thơm thật! Cô khẽ nhắm mắt vào để thưởng thức...

Phương cảm thấy máu nóng dồn lên tận mặt. Cơn tức tự đâu kéo về khiến cho nét chữ anh run run. Sao Lam có thể thân thiết với

Quyền như thế? Chưa bao giờ cô dịu dàng với anh như với Quyền. Những hành động của cô như đang nói cô hạnh phúc và sung sướng lắm...

Yên nhíu mày trên Phương:

- Phương sao thế? Chép lộn rồi.

Phương bối rối mất vài giây, rồi anh cười tươi:

- Muốn nghĩ một chút để nói chuyện với Yên!

Yên bĩu nhẹ môi hồng:

- Làm như thiếu thời gian lắm đấy! Tui "hồng" có nói!

Nhưng rồi Yên vẫn xoay người để dễ nói chuyện với Phương hơn. Cô chợt thấy Quyền đi qua. Cô cất tiếng gọi:

- Quyền! Cũng đi thư viện ư?

Quyền nhìn lại, nheo mắt:

- Sao? Chỉ có những người như hai cậu mới được đặt chân vào đây ư?

Yên hơi đỏ mặt vì ngượng. Cái cách Quyền nheo mắt chế giễu kia giống cậu bé ngỗ ngáo năm xưa quá. Quyền đã tìm lại được bản thân mình rồi ư? Ai đã giúp cậu ấy vậy?

Phương bỗng thấy ghét bản mặt Quyền quá, anh gằn

giọng: - Rõ rồi! Tôi thấy lạ một chút thôi.

Quyền nhún vai:

- Lạ gì! Tôi cũng như cậu thôi, đều đi với bạn gái và cùng đọc sách. Xin kiếu!

Quyền bỏ đi. Phương nhú mày quay lại, bắt gặp ánh mắt lạ lùng của Lam. Yên vỗ vai anh, thì thầm:

- Cô bé đó là Lam. Mình nghe họ là đôi tai tiếng !

Phương nhún vai tỏ vẻ bất cần. Anh chú tâm vào quyển sách, trong lòng mang nặng sự bức bối. Phía dưới Lam và Quyền chụm đầu xem chung một quyển. Đó là sách hoá hữu cơ cao cấp. Rất nhiều công thức chế biến rượu, nước hoa... Lam cẩn thận chép lại giống như Quyền. Quyền thì say sưa đọc và nghiên cứu. Thỉnh thoảng anh hỏi cô có hiểu không để anh giảng cho. Lam gật đầu và chăm chú nghe, Kể cũng học thật ! Nếu là hoá vô cơ bình thường cô có thể tự hiểu, đằng này chương trình mới lạ quá. Và cô cũng muốn Quyền tự tin hơn vào bản thân mình, vào tương lai của mình. Quyền có giọng ấm và trầm, Nó còn có sự cuốn hút nữa. Không còn sự kiêu bạc, khinh khỉnh. Lam thấy lòng dịu dịu lại.

Bất chợt cô ngược lên thấy Phương đang chỉ cho Yên cái gì đó khiến cô cười, mắt lấp lánh niềm vui. Lam khẽ bĩu môi, không thèm nhìn nữa. Cô gạt phăng một ý nghĩ lạ lẫm và hơi mĩa mai về Yên và Phương. Lam tự nhủ: Không nên như thế... Cô phải biết mình là ai và phải cố gắng hơn nữa. Cái chuyện linh tinh đó hãy dẹp qua một bên. Học và học! Nghĩ thế, Lam chú tâm vào lời giải của Quyền hơn. Giọng anh nhẹ mà ấm... Lam cứ muốn nghe mãi...

Phương ngồi ở cái quán này hơn hai tiếng đồng hồ kể từ khi rời thư viện ra về, Long anh trào lên một sự tức bực. Anh không thể chịu đựng hơn được nữa. Có cái gì đó đang bủa vây lấy anh, ngột ngạt, bức bối. Sao anh lại ra nông nỗi này? Chờ đợi và mong ngóng! Bực tức và bức bối! Một kẻ có trái tim lạnh như anh ngày xưa đâu rồi? Nó biến mất trước mặt Lam, trướng những ý nghĩ về

Lam. Trời đây! Anh đang muốn phát điên lên!

Phương định đứng dậy thì chợt thấy Lam. Kết quả của sự chờ đợi, mong ngóng là đây... Nhưng Lam không đi một mình mà cô đang cười với Quyền. Lam khẽ đẩy cửa vào, rồi bất chợt quay lại, đặt lên mắt Quyền một nụ hôn, Quyền đờ người vì bất ngờ. Sau vài giây bàng hoàng anh mới cảm thấy sung sướng tràn ngập. Anh nhìn Lam, đôi má Lam ửng hồng. Lam phụng phịu:

- Anh đi đi! Bye nhé!

Quyền gật đầu:

- Tạm biệt! Phương lẳng lặng leo lên xe đạp ra về. Anh không còn đủ sức tin vào bất cứ điều gì nữa. Mọi thứ như sụp đổ hết, thành bong bóng xa phòng hết... Anh chỉ là kẻ tự tin đến mức hoang tưởng. Đây, bài học cho lòng kiêu hãnh của mày đây Phương! Lam đã cho mày sáng mắt ra rồi...